

DE AFSPRAAK

door Mark-Jan Zwart

Er ging een schok door de klas toen Layla het lokaal binnenstapte. Even was het doodstil en tientallen ogen starden haar verbijsterd aan, totdat een leerling zei: “wat is er met jou gebeurd?” Hij gaf elk woord nadruk, waardoor het bijna geen vraag meer was. “Ruzie gehad?” opperde hij zelf nog.

“Hou toch eens je mond, zak,” beet een van de meisjes hem toe, terwijl zij opsprong en haar armen troostend om Layla heen sloeg. De klas begon druk te praten. Layla duwde het meisje zachtjes van zich af en trok haar gezicht in een grimas. Ze gleed op een stoel achterin het lokaal.

Jasper Versteeg had net met de les willen beginnen en sloeg de binnenkomst van Layla in een roes gade. Hij starde naar het gezicht van Layla of wat er nog van over was. Haar rechteroog werd dicht geduwd door een blauwzwarte zwelling. Op haar linker jukbeen zat een bobbel ter grootte van een ei. Haar bovenlip was opgezwollen en er liep een bloedrode scheur dwars doorheen. Plotseling drong het tot Jasper door dat Layla met haar goede oog uitdagend terugkeek. Beschaamd sloeg hij zijn ogen neer. Hij moest zich herpakken en de klas tot de orde roepen.

“Jongens, zoek het hoofdstuk over de Franse Revolutie op.” Een onbestemd gevoel kroop vanuit zijn maagstreek omhoog en deed zijn stem trillen. Niemand leek het op te merken, behalve Layla die hem uitdagend, bijna hatelijk bleef aanstaren. Jasper voelde zich zenuwachtig worden. Vlug gaf hij de klas instructies om zelfstandig met de opdrachten aan de slag te gaan en daarna kroop hij laf weg achter zijn beeldscherm. Hij wilde zijn gedachten tot rust brengen, maar de herinnering aan afgelopen vrijdagmiddag verhinderde hem dat.

“Hoerenjong,” had Layla hem midden in de klas toegebeten, nadat hij haar had aangesproken op haar storende gedrag. Een blinde woede had zich van hem meester

gemaakt. Hij moest eerlijk toegeven dat hij niet heel netjes tegen haar was geweest. Hij was moe geweest na een drukke werkweek. Maar *hoerenjong*? Wat dacht ze wel? Onwillekeurig was het zachtaardige gezicht van zijn moeder hem voor de geest gekomen. Hij wist dat hij dat niet had moeten toelaten. Zo had Layla dat niet bedoeld. Hij had er boven moeten staan. Hij had er rekening mee moeten houden dat zij een ontvlambaar karakter heeft en onbeheerst grof in de mond kan zijn, maar haar opmerking had toch een onbedwingbare boosheid in hem ontketent.

“Opdonderen!” had hij geschreeuwd, terwijl hij zijn bureaustoel met kracht naar achteren had geduwd. Deze was kletterend tegen de muur geslagen. Verschillende leerlingen hadden geamuseerd toegekeken. Zij waren wel in geweest voor een opstootje zo vlak voor het weekend. Anderen waren geschrokken van Layla’s ongehoorde brutaliteit en zijn onverwachte boosheid. Het leek Layla zelf echter niets te hebben gedaan. Ze had midden in het lokaal gestaan, met haar slanke lichaam trots rechtop. Met haar toen nog ongeschonden gezicht had ze hem spottend aangekeken. Hij was op haar afgestapt en had niet voor zichzelf ingestaan als ze niet op het laatste moment uit eigen beweging het lokaal had verlaten. Hij had zich verslagen gevoeld, vernederd zelfs en had iets moeten doen om zich niet gewonnen te geven. In een fractie van een seconde had hij zijn beslissing genomen. Een beslissing met dit dramatische gevolg.

De rust was teruggekeerd in de klas. Jasper keek weg van zijn beeldscherm, waarop hij al die tijd onzinnig heen en weer had zitten schuiven met zijn cursor. Hij wierp een steelse blik op Layla. Zij was ook ijverig aan het werk. Jasper schraapte zijn keel en waagde het om op te staan. Niemand keek op. Omzichtig begon hij door het lokaal te schuifelen. Hier en daar keek hij toe over de schouder van een leerling, maar nergens las hij daadwerkelijk iets mee. Hij kon zijn gedachten er niet bij houden. Ineens stond Jasper naast de tafel waar Layla aan zat. Jasper kuchte en liet zich door zijn knieën zakken. Layla negeerde hem. Jasper hoorde haar pen krassen en zag hoe er sierlijke letters op het papier achterbleven.

“Layla,” fluisterde hij. Geen reactie.

“Mag ik even met je praten?” probeerde hij opnieuw zachtjes.

Haar pen bleef boven het papier hangen. Zenuwachtig keek Jasper over zijn schouder naar de andere leerlingen. Het meisje dat Layla had willen troosten, keek snel terug in haar schrift. De anderen waren nog steeds geconcentreerd aan het werk. Jasper keek Layla weer aan. Haar donkere krullen vielen voor haar gezicht en bedekten haar gehavende oog. Afgezien van de uitstulping boven haar wang en de beschadigde lip was haar fijnbesneden gezicht nog steeds opvallend mooi. Jasper voelde zich eigenlijk nooit aangetrokken tot de meiden die hij les gaf, maar in het geval van Layla wist hij dat hij op zijn hoede moest zijn.

“Kom je even mee naar de gang?”

Layla schudde venijnig haar hoofd. Jasper zuchtte en liet zijn hoofd zakken. Toen legde hij zijn hand op de hare en kneep er zachtjes in. Als door een slang gebeten, trok Layla haar hand weg en legde deze in haar schoot. Ze draaide haar gezicht naar Jasper en keek hem strak aan. Ze streek haar haren weg alsof ze haar togetakelde gezicht nog eens goed aan hem wilde laten zien. Met haar diepbruine oog, waarmee ze nog kon kijken, keek ze hem kil aan. Er sprak geen emotie uit haar gezicht, voor zover dat nog mogelijk was. Geschrokken stond Jasper op. Hij voelde zich als een schooljongen die een standje had gekregen. Beschaamd liep hij terug naar zijn bureau.

Hij had altijd gedacht dat hij een leuke band met haar had. Op een druilerige middag waarop hij geen les hoefde te geven, was Layla eens zomaar zijn lokaal binnengestapt met een dampende mok koffie in haar handen. Precies zo bereid als hij zijn koffie graag dronk, waaruit haar scherpe opmerkingsvermogen bleek. Ze waren al snel in een stevige discussie geraakt. Hij had genoten van haar felle karakter en haar scherpe geest. Sindsdien kwam ze bijna elke week bij hem langs. Altijd met heerlijke koffie en altijd met doordachte argumenten. Hij moest alle zeilen bijzetten om zich niet door deze jonge vrouw te laten aftroeven. Soms waren die middagen anders geweest, dan was Layla terneergeslagen en minder spraakzaam. Met vlakke stem vertelde ze hem dan hele persoonlijke dingen over thuis.

Nog nooit had de bel aan het einde van de les zo bevrijdend geklonken. Jasper wreef in zijn ogen. Een knagend schuldgevoel veranderde deze dag langzaam in een nachtmerrie. Hij had een verkeerde keuze gemaakt en nu moest hij de gevolgen ervan onder ogen zien. De leerlingen pakten hun boeken in en vertrokken. Sommigen riepen nog “dag mijnheer” of “tot morgen”. Jasper stak lusteloos zijn hand op en keek toe hoe zijn lokaal leegstroomde. Layla bleef treuzelen. Jasper schoof op en neer op zijn stoel. Moest hij blijven zitten of opstaan? Moest hij naar haar toelopen of juist niet? Hij bleef zitten, totdat ze samen achtergebleven waren in het lokaal. Layla doorbrak de gespannen stilte.

“Heb-f je nou je zin?” Door haar dikke lip kon ze sommige klanken niet goed uitspreken. Jasper voelde medelijden opkomen en tegelijkertijd voedde het zijn schrijnende schuldgevoel.

“Layla,...ik...”

Zij liet hem niet uitspreken. “Ik had het je toch gezegd?” Haar woorden smeulden van boosheid. Langs haar kin sijpelde een straaltje bloed. De korst op haar lip was opengebarsten. Jasper stond op en gaf Layla zijn zakdoek. Zwijgend pakte zij de doek aan en veegde haar kin schoon. Jasper liet zich weer in zijn stoel zakken.

“Ik dacht dat wf-e elkaar bf-egrepf-en.” Ze wachtte zijn reactie niet af, maar draaide zich resoluut om en liep weg. De met bloed besmeurde zakdoek smeede ze op een tafel. De doek bleef achter als stille getuige van hun geschonden, stilzwijgende afspraak.

“Weet je wat...,” had hij haar zo zelfverzekerd mogelijk na geschreeuwd, waarbij zijn stem oversloeg van boosheid, “ik loop wel even met je mee.”

Layla was doorgelopen alsof ze hem niet had gehoord. Het had hem nog bozer gemaakt. Hij was het lokaal uitgespurt en naast haar gaan lopen. Zij was strak voor zich uit blijven kijken. Zorgvuldig had hij zijn woorden gekozen en vooral zijn best gedaan op de sarcastische toon waarop hij ze had uitgesproken. “Dan bellen we samen even je vader.” Het had hem een gevoel van macht gegeven.

Heel even had Layla haar pas ingehouden. Heel even had hij een zweem van wanhoop in haar ogen zien flitsen. Had ze daar maar aan toegegeven. Had ze maar

iets van spijt laten blijken. Had hij maar tranen in haar prachtige ogen zien fonkelen. Had ze maar iets gedaan dat hem op andere gedachten had gebracht. Maar Layla had niets gedaan, behalve hem minachtend aankijken. Uit haar ogen had een duidelijke boodschap gesproken: voor haar was hij vanaf dat moment niets anders meer dan de mannen die zij zo verachtte.

Jasper stond op. Het lokaal was al weer volgestroomd met een nieuwe groep leerlingen. Hij liet zijn ogen door de klas dwalen. Verwachtingsvol keken een twintigtal leerlingen hem aan. Langzaam voelde Jasper zich rustiger worden. Hij zou zich over Layla heen moeten zetten. Voor hem zaten twintig nieuwe kansen. Twintig nieuwe relaties om op te bouwen.

Jasper glimlachte stroef. "Goedemorgen, jongens en meisjes."